



RZECZPOSPOLITA POLSKA

PIERWSZY ZASTĘPCA
PROKURATORA GENERALNEGO
PROKURATOR KRAJOWY

PK I BP 0280.301.2018

Do druku nr 3179

Warszawa, dnia 05. 06. 2019 r.

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS

L. dz.

Data wpływu 6. 06. 2019 r.

Pan

Adam Podgórski

Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu

W odpowiedzi na pismo z dnia 3 grudnia 2018 r., nr GMS-WP-173-325/18, dotyczące *poselskiego projektu ustawy o przejrzystości w zakresie zatrudniania osób bliskich w jednostkach sektora publicznego oraz o przeciwdziałaniu protekcji w naborze na stanowiska w jednostce sektora publicznego*, przekazanego Prokuratorowi Generalnemu do wyrażenia opinii w trybie art. 3 § 1 pkt 12 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2019 r., poz. 740) uprzejmie przedstawiam następujące uwagi do projektu.

Przyjęta w projekcie ustawy definicja „osoby bliskiej” jest zbyt szeroka w zakresie stopnia pokrewieństwa i powinowactwa. Za wystarczające należy uznać, w odniesieniu do stopnia pokrewieństwa i powinowactwa, drugi stopień pokrewieństwa i powinowactwa, a nie jak przyjęto w projekcie, trzeci stopień (art. 2 pkt 4).

Należy podnieść, że art. 4 ust. 13 projektowanej ustawy, który ma fundamentalne znaczenie dla jej stosowania jest nieprecyzyjny. O ile oczywista jest pierwsza część przepisu, obligująca osobę zobowiązaną do złożenia oświadczenia w terminie 30 dni od złożenia ślubowania, powołania na stanowisko lub od dnia nawiązania zatrudnienia, o tyle zastrzeżenia budzi zapis dotyczący osób bliskich. Oznacza on bowiem, że osoba zobowiązana na bieżąco, przez cały okres świadczenia pracy musiałaby śledzić kwestie zatrudnienia osób określonych w pkt. 4 art. 2 projektu ustawy, co przy uwzględnieniu kręgu podmiotów zobowiązanych nie zawsze będzie

możliwe i racjonalne.

W art. 4 projektu ustawy zawarto regulacje dotyczące podmiotu, któremu składa się oświadczenia odnosząc się w tym zakresie do art. 3 projektu ustawy.

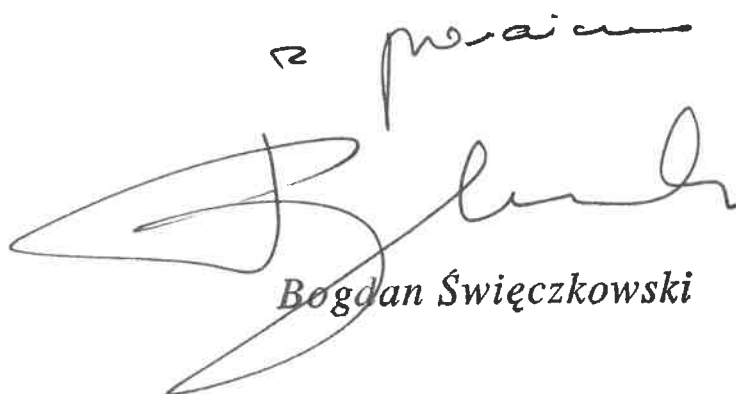
W przypadku wymienionych w pkt. 47 art. 3 Prokuratora Krajowego, Zastępców Prokuratora Generalnego, prokuratorów regionalnych i ich zastępców, prokuratorów okręgowych i ich zastępców, prokuratorów rejonowych i ich zastępców projektodawca przewidział, iż te osoby zobowiązane oświadczenia winny składać Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego. Brak jest przy tym ustrojowego i logicznego uzasadnienia do tego rodzaju działania, a projektodawca w uzasadnieniu nie odnosi się do tego zagadnienia. Podmioty wskazane w tym punkcie, w razie wprowadzenia takiego obowiązku, powinny składać oświadczenia Marszałkowi Sejmu, nie zaś – jak przyjęto w projekcie – Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego.

Kolejne zastrzeżenie budzi konstrukcja i zakres przepisów karnych. W art. 7 ust. 2 projektodawca nie wyjaśnia na czym miałyby polegać utrudnianie opublikowania oświadczenia. Wątpliwości budzi także ust. 4 ww. artykułu, który jakkolwiek przewiduje możliwość nadzwyczajnego złagodzenia kary, w przypadku wypełnienia obowiązku po terminie, jednak nie zawiera wskazania, jaka zwłoka pozwalałaby sądowi na skorzystania z instytucji przewidzianej w tym przepisie. Przepis o takiej konstrukcji powodować będzie pełną uznaniowość w jego stosowaniu.

Krytycznie należy ocenić konstrukcję przepisów zawartych w art. 6 i 7 projektowanej ustawy.

W art. 7 ww. ustawy przewidziano kryminalizację zachowania polegającego na niezłożeniu, wbrew obowiązkowi przewidzianym w art. 4, przez osobę obowiązaną oświadczenia o zatrudnieniu osób bliskich w jednostce, w której zajmuje stanowisko określone w projektowanej ustawie lub w jednostce, na którą ma kluczowy wpływ albo na podaniu w takim oświadczeniu nieprawdy. Czyn ten ma podlegać grzywnie, karze ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 3. Jednocześnie art. 6 ust. 1 projektowanej ustawy przewiduje, że osoba ubiegająca się o zatrudnienie w jednostce sektora publicznego będzie zobowiązana do składania kierownikowi takiej jednostki oświadczenia o pozostawaniu z osobami zobowiązanymi zajmującymi stanowisko w danej jednostce sektora publicznego lub z osobą, która ma na nią

kluczowy wpływ w relacji wskazanej w projektowanym art. 2 pkt 4 lub o nieistnieniu takich okoliczności. Oświadczenie powyższe, zgodnie z projektowanym art. 6 ust. 2, ma być składane pod rygorem odpowiedzialności za złożenie fałszywego oświadczenia, a więc sprawca podlegać będzie odpowiedzialności karnej w wymiarze od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności (art. 233 § 6 w zw. z § 1 k.k.). Prowadzi to do niemożliwej do zaakceptowania sytuacji, gdy ten sam czyn, polegający na złożeniu fałszywego oświadczenia, objęty jest zakresem odpowiedzialności karnej wynikającej z dwóch przepisów o zasadniczo zróżnicowanych sankcjach.



Bogdan Święczkowski